

Arrest

nr. 143 513 van 17 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 8 juni 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 8 juni 2011 onontvankelijk bevonden en verzoekster kreeg op 13 juli 2011 het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Allereerst is niet duidelijk in functie van welke persoon/ personen zij dit wenst te doen. Enerzijds wordt aangehaald ze aan dat zij omwille van het overlijden van haar vader een negatief antwoord kreeg op de aanvraag gezinshereniging. Anderzijds wordt gesteld dat zij bij haar broer en schoonzus inwoont die allen in België wonen. Verder toont zij evenmin met bewijzen van afstamming of verwantschap aan een familielid te zijn van een EUBurger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene zich volledig heeft geïntegreerd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Ten slotte haalt betrokkene aan dat zij in haar land van herkomst niets of niemand meer zou hebben. Enkel de grootouders zouden nog in Marokko wonen maar deze zouden heel oud zijn en haar wensen uit te huwelijken. Allereerst lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Verder legt zij geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 08/06/2011, wordt aan (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 12/08/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk schending van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster kreeg een negatieve beslissing met betrekking tot haar regularisatieaanvraag. Haar aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Dat de reden van de beslissing de volgende is: (...). Op 13.07.2011 kreeg verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom zij beroep aantekent. Op 12.12.2009 diende verzoekster (samen met mevrouw EFK (haar moeder) en CD (haar zus)) een regularisatieaanvraag in conform artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Als buitengewone omstandigheden om haar aanvraag hier in België in te dienen heeft verzoekster zich beroepen op:

- humanitaire redenen
- criterium 2.3. van de instructie van 19.07.2009
- haar prangende humanitaire situatie
- artikel 8 van het EVRM

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing d.d. 08.06.2011 niet afdoende is gemotiveerd met betrekking tot de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Immers uit de aanvraag van verzoekster d.d. 12.12.2009 blijkt duidelijk (onderdaan pagina 2 + laatste pagina typeformulier) dat zij ook haar prangende humanitaire situatie heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid om hier de regularisatieaanvraag in te dienen. Dienst vreemdelingenzaken heeft hier echter totaal geen rekening mee gehouden minstens hier omtrent totaal niets gemotiveerd. Mevrouw EFK is de moeder van verzoekster. De echtgenoot van mevrouw EF heeft ongeveer 26 jaar in Nederland gewoond en gewerkt. In 1988 heeft mijnheer D zijn gezin, dat al 10 jaar in Nederland woonde, ter bescherming van de opvoeding van de kinderen (hij zag dat de Marokkaanse kinderen veel in criminele omgevingen terecht kwamen) teruggestuurd naar Marokko met de bedoeling, wanneer de kinderen groot waren het gezin weer naar Nederland te brengen. In 1996 miste mijnheer D zijn gezin zo hard dat hij hen terug wou laten overkomen naar Nederland op basis van gezinshereniging. Hij voldeed aan de voorwaarden maar toen

hij zijn woning aan het opknappen was moest mijnheer zich laten behandelen voor een kleine ingreep. Op de een of andere manier heeft mijnheer d een bacteriële infectie opgelopen waardoor hij in coma is geraakt. Met veel moeite lukte het dan om voor mevrouw EF een vakantievisum te regelen en haar oudste zoon voor 30 dagen om haar man te begeleiden bij het sterven. Op 11.04.2000 is mijnheer overleden. Omwille van het overlijden van mijnheer kreeg mevrouw EF op de aanvraag gezinshereniging een negatief antwoord omdat er dan geen aanleiding meer was voor gezinshereniging. In maart 2000 kwamen zij Nederland terug binnen in het bezit van een reisvisum. Sinds begin 2007 woont het gezin in bij verzoekster haar broer en zijn vrouw die allen in België wonen zodat op deze wijze het gezin/de familie terug herenigd was. Dit is uiteraard een prangende humanitaire situatie en deze feiten werden uiteengezet in de regularisatieaanvraag d.d. 12.12.2009. Verzoekster heeft deze situatie eveneens ingeroepen als buitengewone omstandigheid om haar aanvraag hier in België in te dienen. Dienst vreemdelingenzaken is hier in de bestreden beslissing totaal aan voorbij gegaan en maakt zelfs geen gewag van deze prangende humanitaire situatie hoewel zij wel degelijk expliciet in de aanvraag werd vermeld als ook in het typeformulier dat bij de aanvraag werd gevoegd. Dat om die reden de bestreden beslissing een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster heeft dan ook de indruk dat men haar dossier niet grondig onderzocht heeft. Minstens blijkt niet dat er een afweging werd gemaakt in het dossier van verzoekster m.b.t. deze elementen, minstens is dit niet afdoende gemotiveerd. De beslissing van dienst vreemdelingenzaken is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd. Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen. De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de

burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekster betoogt dat ze ook haar prangende humanitaire situatie heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid en stelt dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Ze stelt dat haar vader, de heer D ongeveer 26 jaar in Nederland gewoond en gewerkt heeft en zijn kinderen terug naar Marokko liet gaan in 1988, met de bedoeling, wanneer ze groot waren, hen terug te laten overkomen naar Nederland, maar op 1 april 2000 is haar vader overleden. Net voor het overlijden verkreeg haar moeder een toeristenvisum, maar werd door het overlijden de aanvraag gezinshereniging negatief beantwoord. Sinds begin 2007 zou het gezin in België wonen wat volgens haar een prangende

humanitaire situatie zou uitmaken. Ze verwijt de verwerende partij hiermee geen rekening gehouden te hebben.

In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, is er wel degelijk rekening werd gehouden met alle elementen die zij heeft opgegeven in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing luidt immers als volgt:

"Betrokkene beroept zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Allereerst is niet duidelijk in functie van welke persoon/personen zij dit wenst te doen. Enerzijds wordt aangehaald dat zij omwille van het overlijden van haar vader een negatief antwoord kreeg op de aanvraag gezinshereniging. Anderzijds wordt gesteld dat zij bij haar broer en schoonzus inwoont die allen in België wonen. Verder toont zij evenmin met bewijzen van afstamming of verwantschap aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Uit het administratief dossier blijkt dat de uitleg die verzoekster in haar aanvraag geeft, niet duidelijk is, en dat de situatie zoals omschreven in het verzoekschrift evenmin meer duidelijkheid schept. In verzoeksters aanvraag lijkt ze het te hebben over haar echtgenoot die overleden is, aangezien zij het volgende aanhaalt:

" (...) De echtgenoot van verzoekster heeft ongeveer 26 jaar in Nederland gewoond en gewerkt. In 1988 heeft de heer D zijn gezin, dat al 10 jaar in Nederland woonde, ter bescherming van de opvoeding van zijn kinderen (...) teruggestuurd naar Marokko met de bedoeling, wanneer de kinderen groot waren, het gezin weer naar Nederland te brengen".

Uit de stukken die zij bij de aanvraag voegde, blijkt dan weer dat de heer DM, overleden op 11 april 2000 de echtgenoot is geweest van mevrouw EFK.

Het is op basis van die informatie niet kennelijk onredelijk dat in de beslissing geoordeeld werd dat het niet duidelijk is in functie van welke persoon/personen verzoekster meent aanspraak te kunnen maken op gezinshereniging. Daarenboven blijkt uit geen enkel document enige afstammingsband. Derhalve werd in de beslissing terecht gesteld dat verzoekster geen afstamming noch verwantschap aantoonde met een familielid van een EU-burger.

Verzoeksters uitleg in haar verzoekschrift schept hieromtrent geen enkele duidelijkheid. Immers, in het verzoekschrift herhaalt zij enkel dat haar vader ongeveer 26 jaar in Nederland gewoond en gewerkt heeft en zijn kinderen terug naar Marokko liet gaan in 1988, met de bedoeling, wanneer ze groot waren, hen terug te laten overkomen naar Nederland en dat de vader op 1 april 2000 overleden is.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar kritiek dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze situatie. Evenmin slaagt ze er met die uitleg in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Daarenboven komt het aan verzoekster toe om alle informatie die haar aanvraag staft bij te brengen en dit op een zo eenduidige manier. Het is op basis van de door verzoekster bijgebrachte informatie en documenten dat de aanvraag beoordeeld wordt. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden zelf op onderzoek te gaan naar meer duidelijkheid omtrent verzoeksters ingediende aanvraag. Bovendien doet verzoekster geen poging in haar verzoekschrift om de onduidelijkheid recht te zetten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Tweede middel : schending van artikel 8 van het EVRM en het kinderrechtenverdrag. Dat de het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.07.2011 betekent dat verzoekster het land zal dienen te verlaten."

Dat dit een schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens: het recht op een familie - en gezinsleven. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Het verplicht staten in principe niet om aan vreemdelingen een verblijfsrecht te geven. Toch zullen bepaalde personen zich kunnen beroepen op artikel 8 EVRM om te voorkomen dat ze uitgewezen worden uit het land waar zijn of haar gezinsleden wonen. Dit is in casu het geval. Verzoekster haar moeder, mevrouw EF en mevrouw haar broer wonen hier in België. Zij wonen allen samen te Deurne. Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden bij het bevel om het grondgebied te verlaten. Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie - en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven. Verzoekster beroept zich dan ook op het recht op een privéleven dat zij met haar moeder en broer moet kunnen uitoefenen. Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens een schending is van de artikelen 3, 6 en 9 van het kinderrechtenverdrag.

Dat België dit verdrag bekrachtigd heeft. Dit blijkt uit:

- *Vlaams raad*

15 mei 1991. Decreet houdende goedkeuring van het verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20.11.1989 (Belgisch Staatsblad van 13 juli 1991)

- *Franse Gemeenschapsraad*

3 juillet 1991. Décret portant approbation de la conventions relative aux droits de l'enfant, adoptée à New York le 10 novembre 1989 (Belgische Staatsblad van 5 september 1991).

- *Duitse Gemeenschapsraad*

25 juni 1991. Dekret zur Billigung des Ubereinkommens vom 20 november 1989 über die Rechte des Kindes. (Belgisch Staatsblad van 9 augustus 1991)

- *Nationaal Parlement*

25 november 1991 wet houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen te New York op 20 november 1989 (Belgisch staatsblad van 17 januari 1992).

De bekrachtigingsoorkonde van dit verdrag werd ondertekend door de Koning op 25 november 1991 en neergelegd te New York op de zetel van de Verenigde Naties op 16 december 1991. Ingevolge artikel 49 van het Verdrag is dit in België effectief in werking getreden op 15 januari 1992.

Verzoekster heeft ondertussen hier een kind in België. Dit blijkt uit de geboorteakte die wordt gevoegd in de inventaris.

Dat de artikelen 3, 6 het volgende bepalen:

Artikel 3:

Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel. 6: Overleven en ontwikkelen

1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Dat bij het nemen van de bestreden beslissingen dienst vreemdelingenzaken rekening had dienen te houden met het belang van het kind van verzoekster. Dat het in het belang van het kind van verzoekster is dat het contacten met zijn grootmoeder en oom kan onderhouden en verder kan uitbreiden. Dat het niet in het belang van het kind van verzoekster is dat haar moeder wordt teruggezonden naar Marokko daar dit betekent dat het kind op geen enkele wijze meer contact kan hebben met zijn grootmoeder en oom. Dat bij de beoordeling van dit dossier de belangen van het kind van verzoekster de eerste overwegingen dienden te zijn. Dat dit in casu niet gebeurd is. Dit blijkt uit de bestreden beslissing zelf. Er werd zelfs geen enkele afweging gemaakt of op enige wijze naar verwezen. Overeenkomstig artikel 6 van het kinderrechtenverdrag had dienst vreemdelingenzaken rekening moeten houden met het feit dat zij in de ruimst mogelijk mate de ontwikkeling van het kind dienen te vrijwaren."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven elders voort te zetten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Verzoekster betoogt dat haar moeder, mevr. EF en haar broer allen samenwonen in Deurne en meent dat artikel 8 van het EVRM door de beslissing geschonden wordt. Ze vervolgt dat het privéleven ook zakelijke relaties omvat. Vervolgens stelt ze dat ze inmiddels een kind heeft in België, wat bevestigd zou worden door een geboorteakte die ze bij haar verzoekschrift heeft gevoegd.

Waar verzoekster stelt dat ze een kind heeft in België, merkt de Raad op dat de verwerende partij enkel rekening kan houden met die gegevens die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij gekend zijn, dit is niet zo met documenten die bij het verzoekschrift worden gevoegd. Voorts merkt de Raad op dat, indien verzoekster inderdaad een kind heeft, de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij van dit kind gescheiden zal worden. Een schending van het kinderrechtenverdrag, voor zover verzoekster zich er al op zou kunnen beroepen, is in casu niet aangetoond.

Waar verzoekster wijst op het gezin dat zij zou vormen met haar moeder en met haar broer, merkt de Raad op dat verzoeksters moeder reeds in 2000 naar Nederland is gegaan, zonder verzoekster en dat de heer DH sinds 2005 ingeschreven is in Antwerpen. Nergens uit de door verzoekster bijgebrachte gegevens blijkt dat verzoekster een feitelijk gezin vormt met haar broer en haar moeder, van wie ze, meer dan tien respectievelijk meer dan vijf jaar gescheiden leeft. Artikel 8 van het EVRM vindt geen toepassing en kan derhalve niet geschonden zijn. Daarenboven wordt geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615; RvS 23 januari 2002, nr. 102 840), zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoekster kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten.

Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zowel legaal als legitiem (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826).

Verzoekster toont een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC